

rimeligvis faa Detailhandlerbankens og Grundejerbankens Beretninger offentliggjorte, og De ville da se ikke blot 2, 3, 5, men Snese af københavnske Sagførere, hvorblandt nogle med forholdsvis gode Navne, figurere der. Jeg forsikrer Dem, at naar De faa disse Beretninger at se, ville De forundre Dem over, hvad der kan ske i dette Land af Mænd, der ikke have mistet deres Stands Agtelse og gode Omdømme. Jeg skal ikke her gennemgaa disse Sager. De ligge ikke for. Jeg ønsker kun at sige, at naar de Herrer faa at vide de Ting, der der ere foregaaede med pro forma Retshandler, hvis eneste Maal har været at skaffe sig selv store Provisioner og Procentandele, og se, hvor mange Sagførere der er med i disse Sager, saa ville De indrømme, at det er aldeles utroligt.

Der er for det tredje anket en Del over Sagførersalærberegningen. De Herrer huske de J. L. Hansen'ske Sager — der er faldet Dom i dem, saa jeg kan omtale dem. Jeg skal nævne et andet Eksempel fra Underretsdommernes Møde i 1904, hvori det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) var en interesseret og interessant Deltager. Der nævner man, at Retsforfølgningen i de smaa Sager er alt for dyr. Det ærede Medlem husker det, og det ærede Medlem omtalte det ogsaa i sin Tale i Gaar. Der siger Borgmester Scharling, altsaa en af vore mest ansete og mest humane Underretsdommere: „Det kan ikke nægtes, at efterhaanden som der bliver flere og flere Sagførere, og Konkurrencen mellem dem er bleven sværere, des flere smaa Sager kommer der frem, hvor selve Sagen er intet, Salæret alt. Smaa Sager, hvor 2 Kr., 1 Kr. 50 Øre, 75 Øre, ja 65 Øre udpantes, gaa hele Rettens Vej blot for en saadan Smule Salærs Skyld. Thi det er selvfølgelig ikke for de 65 Øres Skyld. En anden Underretsdommer fortalte mig en Dag om en Sag, hvor alt var betalt, men hvor der ved en Fejltagelse manglede 1 Kr. 28 Øre. Sagføreren gik Retsvejen med Udpantning og hele Musikken, blot for at kunne lave et saa stort Salær ud deraf som muligt. Selvfølgelig er det ikke Hovedregelen, men her have vi en Skødesynd, hvor Befolkningen i Virkeligheden undertiden finder sig lidt brøstholden. Det ser man alene deraf, at selve Underretsdommerne mene det nødvendigt at gøre opmærksom derpaa. Jeg skal nævne Dem et tilsyneladende ret uskyldigt Eksempel, der er foregaaet i min egen nærmere Vennekreds. En Ven af mig kautionerede for en Mand i et herværende Bankhus og

maatte betale 20,000 Kr. for denne taabelige Kaution. Han havde efterhaanden betalt de 18,000, og der manglede kun 2,000, idet han havde betalt af i en Aarrække. Det Bankierhus, han benyttede, gik sammen med en Bank, og vedkommende Bankhus sendte derfor, hvad det kunde have Lov til, til Inkassationen de resterende 2,000 Kr. Manden blev kaldt op til en herværende meget anset Overretssagfører, og vedkommende siger: Det er vist bedst, vi skrive et Forlig. Jo, siger Manden, jeg kan betale 500 Kr. kontant, det var det, han plejede, og saa 500 Kr. i hver af de følgende 3 Maaneder. Nuvel, det er all right, saa skrive vi Forliget for de 2,000 Kr. Men jeg skal jo ogsaa have nogle Penge. Ja, siger min Ven, og saa tager han 25 Kr. op af Lommen i den Tro, at det kan passe. Nej, jeg skal have halvandet Hundrede Kr., 10 pCt. for det første Tusinde og 5 pCt. for det følgende Tusinde. Saa kunde min Ven forstaa, hvorfor Forliget skulde skrives paa to Tusinde og ikke paa femten Hundrede. I hvert Fald er det et Misbrug fra en endog anset Sagførers Side, der her er sket.

Jeg skal i øvrigt ikke gennemgaa alle mine Papirer. Jeg kan sige de Herrer, at der bliver sendt mig saa mange Sagførersager, at jeg antager, jeg kunde fornøje mig med dem i mange stille Aftentimer. Men mit Maal er ikke at staa her og anklage den enkelte. Jeg skal hverken være Bøddel eller Bussemand. Mit Maal er at søge at forebygge. Andet Maal har jeg ikke. Jeg skal derfor heller ikke nævne noget som helst Navn, om jeg kunde gøre det.

Dernæst er der meget ofte blevet anket over, at Bobehandlingen er for langvarig. Jeg maa nu sige om den, at naar der er noget galt, er det vistnok nok saa ofte Griseri. De fleste Mennesker have vist ikke den Orden i deres Sager, som de kunne have, men jeg tror ogsaa, at man tidt trækker Boerne for længe ud. Jeg har en Bekendt, der er en meget dygtig, klok og forstandig Mand. Han er Medeksekutor i et Bo sammen med en af vore større Sagførere. Det er aldeles umuligt at faa dette Bo trukket løs paa nogen som helst Maade. Saaledes tror jeg, det gaar alt for ofte. Vi have der en Mangel paa Villie til at afgøre Regnskaber. Det er ogsaa sket i en af de Kolding-Hansenske Sager, som er bleven omtalt for Domstolene. Der var f. Eks. en Sag, hvor Hr. Kolding-Hansen havde paataget sig at indkassere en meget stor Sum, men ikke